

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 255
Novembre
desembre
2004

*Crestes de Mainera, al centre, i de l'Avió, a
l'extrem esquerre, vistes des de l'estany Tort de
Peguera. Fotografia de Jordi Gironès*

HISTÒRIA DE L'EXCURSIONISME

12 novembre — Conferència «L'excursionisme científic», per Josep Nuet, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

14 novembre — Excursió a Sant Salvador de les Espases (Baix Llobregat). La sortida es farà amb el tren de les 8 del matí (FGC) de la plaça d'Espanya.

10 desembre — Conferència «El pirineisme, gestes i personatges», per Josep Maria Sala, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

12 desembre — Excursió als cingles de Bertí (Vallès Oriental), amb sortida del Parador a les 7 h.

7 gener — Conferència «Els centres excursionistes», per Francesc Romà, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

9 gener — Excursió de Colldejou a Llaberia, la Fou i Capçanes, amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

14 novembre — Excursió al fondo i coves de la Bovera i pantà de Foix (Alt Penedès). Sortida a les 7.30 de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

19 desembre — Excursió a Bruguers i castell de l'Eramprunyà (Baix Llobregat). Sortida a les 7.30 de la P. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

9 gener — Excursió a Collserola (Baix Llobregat). Sortida a les 8.00 h. de la P. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

23 gener — Excursió a la serra de l'Arca (Montseny). Sortida a les 7 h. de la P. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

RUTA PALAU ROBERT

28 novembre — Ruta del Palau Robert organitzada per la SEAS. Itinerari des de Sant Just a Santa Creu d'Olorda, passant per la Penya del Moro. Sortida a les 8.30 h. des del Parador.

PESSEBRE

11 i 12 desembre — Col·locació del Pessebre de la SEAS a la serra de Sant Gervàs (Pallars Jussà).

ASSEMBLEA

12 febrer — Assemblea General Ordinària de la SEAS a les 18 h. al local social.

UN COMPROMÍS QUE ENS PRENEM AMB IL·LUSIÓ

En aquest butlletí tenim el goig de reproduir el darrer escrit que ens envia Pere Pruna des de Xile, i diem el darrer perquè no és l'únic que ens ha fet arribar en els últims temps.

En les seves paraules es fa patent una emoció que ens arriba força endins sobre el que ha estat per ell la SEAS i el que avui li representa el nostre butlletí com a corretja d'unió entre la seva allunyada vida sud-americana i l'enyorada pàtria que, tal com ens diu, un dia es veié obligat a deixar. I aquesta impensada funció que realitza el nostre butlletí no hi ha cap dubte que ens omple de satisfacció i ens dóna força per continuar la nostra tasca.

Pere Pruna ens diu que no coneix els actuals membres de la taula de redacció del butlletí, i per altra banda nosaltres sabem que la majoria dels nostres socis actuals tampoc el coneixen a ell, motiu pel qual ens sentim obligats, a través d'aquest editorial, a presentar-vos Pere Pruna com el darrer representant dels fundadors de la SEAS que encara tenim el goig de tenir entre nosaltres, tot i la llunyania imposada per l'espai.

Parlem de l'any 1934 quan, tal com diu en el seu escrit, «els tres Peres al·lucïnats» endegaren la tasca

d'arrencar la nostra Secció i de passada editar els primers butlletins. Uns butlletins, molt ben il·lustrats, adreçats a donar a conèixer les nostres muntanyes en un temps en què sortir d'excursió esdevenia una autèntica aventura. De ben segur que tot plegat no fou una tasca fàcil, però quan realment hi ha il·lusió certament tot sembla més fàcil. Després calia que altres s'hi afegissin, i això es donà perquè ho va facilitar la il·lusió i les ganes de fer país d'aquells fundadors de la Secció.

I aquesta constatació la podem traslladar perfectament a la SEAS d'avui en dia perquè les ganes de treballar s'han encomanat a bona part dels nostres socis la qual cosa garanteix el seu futur malgrat la lògica preocupació per la manca de participació de gent més jove. Els «carrosses», però, tenim encara molta marxa i mots com els que ens envia el Pere Pruna ens animen, encara més, a seguir endavant acceptant de bon grat l'encàrrec que ens fa de «prosseguir allò que ell i els tres Peres començaren». No li fallarem perquè «quan separi els núvols pugui veure ben clar» que la tasca iniciada té continuïtat per molt de temps.

LLOANÇA A LA SEAS

Pere Pruna i Gascón

Benvolgut president de la SEAS:

No t'esveris a la bestreta per unes ratlles que arriben des de l'altra punta del món. Són de pau! De pau i lloança d'aquells que com jo —fermament enamorats de mars, cels i serralades— tot cantant i envellint poc a poc, van cantant belles cançons escrites pels déus als homes, homes que un dia se n'anaren del món dels vius somniant sempre en cels, en rius i en llargues serralades.

Llegeixo amb devoció el butlletí de la SEAS gaudint moltes vegades del goig de recordar que, fa més de mig segle, l'obra d'aquells quatre al·lucinats (tres Peres: Orriols, Calopa i qui signa aquest escrit, afegint-hi el fidel Amat), encara continuï donant gales i llaors, tant de gestes com d'amors a la natura, trepitjant en curtes passes un llarg camí i somniant contínuament en nous projectes. I pel que a mi s'escau, amb la sort de fer-lo somniar a la punta més llunyana del món amb alenades d'un aire fi que, ai las!, ja no té la frescor i la fragància que es copsen fàcilment als vint-i-cinc anys, però... que just als noranta-set que només té ara, encara desvetllen el fervor i l'enyorança d'uns aires i cels —que

Pere Pruna esquiant als anys 40

després d'haver rodat per mig món— no n'ha trobat de millors encara.

Ja us he dit que llegeixo amb goig i devoció el butlletí, com amorós breviar, tant per la seva delicada missió de desvetllar i conservar el ver amor a la natura, com per fer-me recordar amb emoció, la idea llençada al vent pels quatre al·lucinats que vam decidir endegar-lo. Essència

Pere Pruna als anys 60s

elemental d'amor a la natura i a la història sense sospitar que l'esforç dels quatre trobés forces per poder prosseguir una gesta que, com tantes d'altres, moren immediatament tot

just al ser iniciades.

I a part d'un tu molt llunyà, no conec els redactors del butlletí, ni cap dels muntanyencs que avui exposen amb emoció les seves passes per les valls i carenes catalanes i per altres remotes contrades. És per això que, qui ara subscriu aquestes ratlles vol dir-te que agraeix als déus que et conservin l'amor i la capacitat per dirigir la tan ben arrelada SEAS. I aprofito, com a cloenda d'una vida que per a mi terminarà en un proper demà, per pregar-te, a tu i als teus companys de direcció, que prosseguiu dispensant les mateixes forces i amor que fins avui perduren, per deixar sempre la SEAS col·locada entre els primers llocs de les entitats

Déus habitants de l'illa de Pasqua (Xile)

catalanes dedicades a l'amor i a la cultura que uns déus gentils —bellament enamorats de la natura— llegaren des del cel als mortals, i que jo, ai las!, no tornaré a veure perquè desapareixeré en un demà sense tornada deixant-vos encarregada a vosaltres la missió de prosseguir allò que no pogué fer un mortal com jo, ja vell i malferit per la maleïda diàspora.

Estimat Jordi, m'acomio amb ben poques paraules però amb molta por. Me n'aniré sense haver pogut continuar ni acabar moltes coses començades, cert, però si puc des del més enllà, deixant encarregat a altres mortals arranjant petites coses, jo us ajudaré a aconseguir que la vella entitat perduri ferma i ben arrelada a la història, sumant-se a les més brillants i cultes per exaltar l'amor, tant a cels i rius com a humans i muntanyes. No ho hauré pogut fer de la terra estant, cert, però ho faré des del més enllà separant ben bé els núvols per poder veure ben clar on flameja la senyera catalana.

Dic adéu de veritat. Des d'una llunyana punta de món m'acomio amb devoció de les quatre barres catalanes, afegint-hi de seguit una llarga vida atapeïda d'emocions, tant caminant amb goig com relliscant moltes vegades, raons que espero que aprofitin els déus que fins ahir m'ajudaren a caminar sense ensopegar massa, que ara ho facin igualment per encarar amb dignitat i

Fotografia recent de Pere Pruna (2004)

sense massa por el mai més inexorable.

Adéu benvolgut Jordi. Santiago de Xile, dos d'agost de 2004.

DE SALLENTE A ESPOT PASSANT PEL PEGUERA

Isidor Cònsul

17 de juliol de 2004

Quarts de set de la tarda. Una dotzena mal comptada de vaques pastura plàcidament a tocar de l'estany. L'aigua del Colomina és un mirall de grisos tranquils batuda, de tant en tant, per alguna truita confiada. Hem pujat de Sallente pel camí que en diuen Pícolo fins a l'estany Gento i, fent una mica de marrada, hem tret el nas a la punta del Tort on hem dinat pel vol de les tres. El dia s'ha anat espatllant i el temps no es presenta gaire catòlic per

demà que, a banda de la travessa que ens ha de dur fins a Espot, alguns tenim intenció de pujar al Peguera, senyor de la contrada, a frec dels tres mil. Però si el temps continua rúfol potser haurem de canviar les oracions.

Acabàvem de dinar que s'han escapat quatre gotes i un parell de trons, però a partir de les cinc, arribats al refugi, la tarda s'ha mig arreglat i ara transita amb boires altes i pedaços d'un sol de forat que escalfa a preu fet quan els núvols el deixen sortir. Hem aprofitat un d'aquests oasis de bonança per banyar-nos a l'estany: si puc triar, m'estimo més el cop geniüt de l'aigua freda –vint segons i prou, cada cop que hi entro– que no pas la cua de la dutxa calenta

*Grimpant al cim
del Peguera. Foto
d'Antoni Anguera*

del refugi. La rigorosa fuetada de l'estany sobre el cos et refà i retorna de cop: de primer, la sang sembla que es constreny a la defensiva, però s'escampa tot seguit per escombrar el cansament. Si més no, així m'ho sembla... Refets, ens hem assegut sobre les roques a badocar una estona i respirar la intensa plenitud de l'indret. Som al centre d'una cor-prenedora bellesa mineral que s'acaba de remarcar amb la tebior d'una tarda que ara gira cap a l'agonia del capvespre. Badem com s'empaiten els núvols i, lluny, el capciró punxegut del Peguera va i ve, surt i s'amaga a remolc de les boires que volen lleugeres de ponent cap a llevant.

El refugi del Colomina és tan menut que sembla de joguina i està collat amb vents a les roques del voltant. El porta un muntanyenc mític, Enric Lucas, el més jove de l'expedició a l'Everest que va fer cim l'agost de 1985: els Óscar Cadiach, Toni Sors, Carles Vallès, Nil Bohigas, Conrad Blanch i altres. Deu ser per aquesta raó que l'edifici nepaleja, amb estibes de banderoles de colors que fan companyia als vents d'acer que li subjecten l'ànima a la pedra.

(. . . .)

Als refugis et fan sopar sempre molt d'hora i m'ha vagat acabar de llegir *Els llamps de la Maleïda*¹, de mossèn Jaume Oliveras, un llibret

deliciós i dramàtic, la ressenya de l'ascensió a l'Aneto, el 27 de juliol de 1916, amb la mort del guia benasquès Josep Sayó i l'alpinista d'origen alemany Adolf Blass al pas de Mahoma. No arriba al centenar de pàgines, però és una narració plena de força i amb una escriptura eficaç que t'atrapa d'immediat, de la mateixa manera que la boira va enxampar els muntanyencs dalt del cim i se'ls convertí de cop en una pedregada carregada d'electricitat. La tempesta elèctrica prou que va avisar-los però no en van saber llegir els senyals: el soroll de sofregit entre les roques, *igual que els cants dels saltarells a les migdiades de calor*, escriu mossèn Oliveras. Fins que l'espurna d'un llamp els passà fregant i els percutí la barrinada del tro. Van sortir ràpid cap al pas de Mahoma i, quan el passaven, un altre llamp va llençar timba avall, per la canal que dóna a la gelera del Corones, els cossos de Josep Sayó i Adolf Bass, que no van morir del patac de la caiguda sinó de la força de la descàrrega elèctrica. Escriu mossèn Oliveras que Blass tenia sobre el pit un cop formidable *que li havia enfonsat la naurella, deixant-li una gran cremada; aquesta baixava després en direcció a la butxaca dreta de les calces, cremant-la tota junt amb les robes interiors del trajecte recorregut; la sivella del cinturó estava convertida en un munyoc de metall fos i, al seu nivell i més avall, tota la pell era negra de la gran cremada.*

Estany de Cap de Port

18 de juliol de 2004

Quarts de nou del matí. El temps continua emboirat per bé que aguanta sense aigua. Ha plogut durant la nit però sense acabar de fer net. Hem pujat vorejant els estanys de Colomina i de Mar, hem enfilat, dret com un fus, el Pas de l'Ós i, pel portell del Saburó, hem arribat a l'estany del mateix nom. És ara que cal decidir-se: seguim tots cap al port i continuem plegats la travessa o, com era previst, els que s'hi vegin en cor s'embranquen abans cap al nord-oest fins al coll de Peguera per fer el cim. Amb la lectura d'ahir al vespre i

davant d'un temps tan maixantot, que vés a saber si s'acabarà revoltant, la decisió hauria de ser clara: no pujar-hi. Però el grup dóna confiança, el matí tampoc no s'acaba d'espatllar del tot i trio provar de fer el cim. Ens dividim en dos grups i el més assenyat pren el GR que puja al port del Saburó, entra al parc d'Aigües Tortes i baixa cap al refugi de Josep M. Blanch.

(. . . .)

El darrer tram del Peguera és enredat, per més que les guies diguin que la cara sud només té una

dificultat mitjana que demana ajudar-se amb les mans en la grimpada final. Si hi he pujat és per allò del grup que dóna confiança i perquè anem aconduïts per un parell de muntanyencs experts. La via difícil és la cara est, quan el Peguera es veu com la piràmide sobirana de la regió, amb una paret llisa, que diuen que es pot pujar per un parell de canals vertiginosos que s'esbalcen directes a la coma del port. Nosaltres l'hem fet des del coll, seguint les fites de la tartera sense gaire destorb fins arribar a l'esquena d'ase del darrer tros de la carena, on la cosa comença a complicar-se, i hem acabat crestejant fins al cim. El darrer tram, molt aeri, és un amuntegament de blocs de granit que, si bé sembla que aguanten fermes, veus que tard o d'hora rodolaran avall perquè no hi estan subjectes sinó apilonats, com el garbuix de pedres d'una escullera. El cim és estret i punxegut, li donen forma les roques més enlairades de la cresta i s'hi arriba després de passar a cavall sobre una bretxa delicada, com qui cavalca en el buit. Hi hem parat poca estona perquè el temps continua rúfol i perquè anem amb el neguit de no fer esperar gaire el grup que ens va al davant.

Des de la bretxa prèvia al cim hem baixat per una canal dreta que té instal·lada una corda fixa i, amb una mica més de mitja hora, ens hem plantat de nou a la collada d'on havíem sortit. De coll a coll, com si

fos el joc de l'oca, arribem a la base del de Saburó a quarts d'una del migdia. És aviat per dinar, ens limitem a menjar una mica de nyoca i ajornem l'entrepà fins al refugi de Josep M. Blanch, cap a les tres de la tarda. Encara no ho sabem, però ens esperen els moments més bonics de l'excursió, sobretot després del cop de pit de la nova collada per un tarterar que es fa massa lent: la motxilla pesa amb el roc afegit del Peguera, psicològicament ja no estàs d'orgues per més pujades i et sembla que tot ha de rodar costa avall perquè vens d'un cim.

Entrem a Aigües Tortes pel port de Saburó i la primera baixada, fins a l'estany de Cap de Port, et posa en un marc de bellesa tel·lúrica incomparable. Sense que te n'acabis d'adonar, entres en un d'aquells moments en què la muntanya deixa de ser esport per convertir-se en mística, en un tast insòlit de bellesa, en l'exultació interna que porta afegit el desig de quedar-s'hi. I entens més bé el passatge evangèlic del Tabor, abans de la transfiguració de Jesús, quan Pere va comentar que donava bo d'estar-s'hi i, si Jesús volia, hi faria tres cabanes, *una per a vós, una per a Moisès i una per a Elías...*

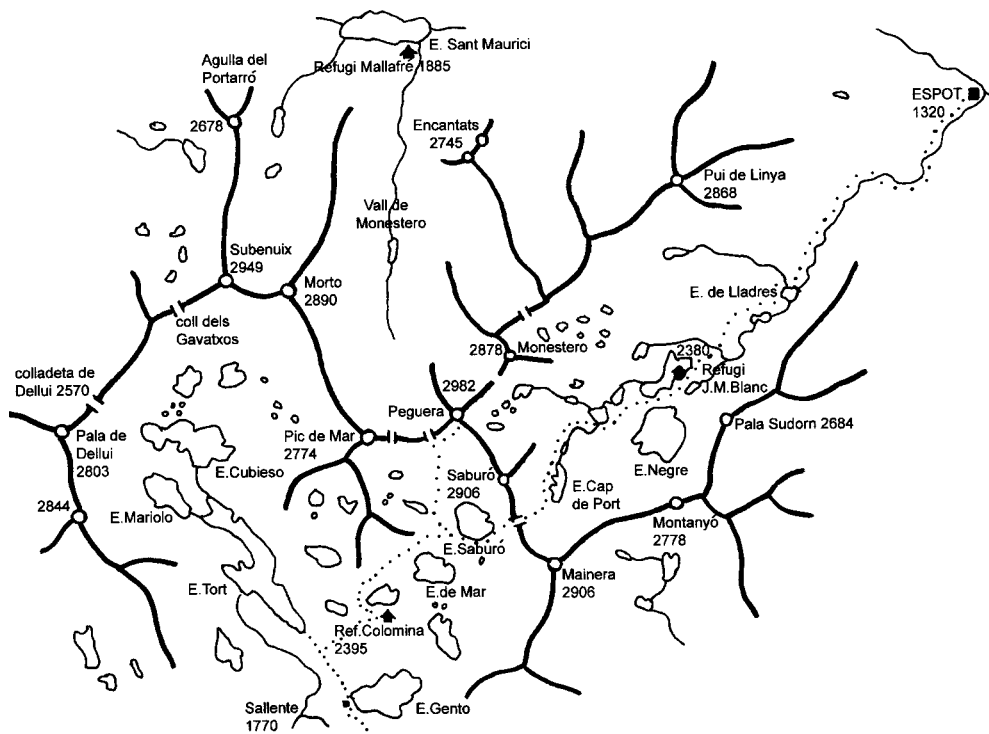
(. . .)

A partir de les quatre de la tarda, comença la tirada més feixuga i poca-solta de la jornada: una baixada a

peu, que es torna inacabable, del refugi de Josep M. Blanch fins a Espot. Qui més qui menys va cruixit per les hores d'anar amunt i avall, els genolls grinyolen per l'esforç i comencen a queixar-se de la baixada. No és debades que hem pujat a frec dels tres mil metres i, fins a Espot, n'haurem baixat més de 1.500. Van i vénen les nuvolades del desencís, quan la mateixa fatiga et diu que fas el passerell, que ja n'hi ha prou i ja no tens edat per a una botifarra com aquesta. Però no cal fer-ne gaire cas, perquè demà, quan enfilis la Diagonal per entrar a la selva de cada

dia, tornaràs a somiar amb la muntanya i repassaràs mentalment el calendari per veure quan s'escau la propera tornada al Pirineu. No és que portis la muntanya al cor, sinó que una part de tu mateix s'hi ha quedat i encara hi roda. No acabes de saber el perquè, només saps que t'hi trobes a gust, en harmonia amb tu mateix i, de tant en tant, amb aquella difusa experiència que et fa palpar, si és possible, l'ombra erràtica de la felicitat.

¹ Mossèn Jaume Oliveras, *Els llamps de la Maleïda*. Valls, 2003. Cossetània Edicions

JA FA VINT ANYS!

Jordi Farràs i Xarles

Com diu la cançó de Joan Manuel Serrat “ Fa vint anys que tinc vint anys”

Aquesta és la xifra que enguany, els passats 3 i 4 de juliol, hem celebrat amb la pujada al Tuc de Ratera (Pallars Sobirà) de 2.863 m, sortida en la qual vam assolir la xifra de 42 participants camí d'arribar al vint-i-cinquè aniversari d'aquestes entrançables sortides de veterans que, any rere any, continuen —i que duri— organitzant els nostres companys Pere i Marcel·lí.

Com sempre, la sortida tenia aventura i 4 x 4. Haviem de dormir al refugi d'Amitges i com que no es pot pujar amb cotxe alguns van utilitzar el servei de taxi. Tot i la prohibició, quan baixàvem vam veure un vehicle amb matrícula de Madrid que, segons el guarda, anava a estudiar papallones. Ens ho creiem? Bé, la qüestió és que el preu ja incloïa el cost d'anar amb taxi fins al refugi per qui ho preferís en lloc de pujar a peu —jo vaig ésser un d'ells—. Els taxis Land Rover van dur fins a Sant Maurici la majoria de companys i, des d'aquí, emprengueren la pujada pel camí que voreja per la dreta l'estany i que remunta pel costat del salt d'aigua que baixa del Ratera i

s'enfila tot seguit en una dura pujada fins al mateix llac, que es fa amb una 1.30 h. de camí. La resta vam anar directes al refugi amb dos Land Rover a través d'un paisatge ben bonic de veure però que, engabiats dins de les quatre rodes, no el poguérem gaudir per bé que sentíem els ronyons com es queixaven dels sotracs; això sí, ens havíem estalviat la pujada a peu. Arribats al refugi, a 2.380 m i en un lloc privilegiat amb unes panoràmiques magnífiques sobre els Encantats, Peguera, Amitges, Subenuix i un reguitzell d'altres cims.

Esperem que arribin els companys que pugen a peu per dinar plegats; l'horari és estricte i encara ho és més el del refugi ja que a 2/4 de 8 hem de sopar amb la probabilitat de quedar-nos sense si fem tard. Però no ens avancem als esdeveniments. A partir de 2/4 d'1 comencen a arribar els companys que van a peu, una mica de descans i a dinar perquè els guies de muntanya que portem ens diuen que a les dues començarem la pujada i, segons les previsions d'un meteoròleg provisional que tenim, hom preveu que tindrem molta neu i farà fred pel que ens preparem adientment amb els paraneus, els bastons i fins i tot algun piolet. Una vegada preparats el cap de colla, el Marcel·lí, ja es posa nerviós i acompanyat d'uns quants

Al cim del Ratera. Fotografia de Josep Gil

comencem la pujada vers el coll de Ratera; voregem el primer llac i enfilem el camí marcat amb fites, una mica amagades sota la neu, tot i que no n'hi ha tanta com havia dit el meteoròleg. Anem pujant pel camí i travessem unes tarteres amb poques clapes de neu fins al coll de Ratera. Com que fa pujada els correcamins que han sortit més tard ja ens han atrapat i acabem anant més o menys junts. Els primers en arribar al coll poden gaudir d'una vista meravellosa, llàstima que hi havia uns quants núvols per sobre de la Maladeta, però pel que fa a la resta

molt bé. Ens reunim tots per descansar una mica i gaudir de la vista, emprenent tot seguit la forta pujada que ens portarà al cim. La sortida es fa per l'esquerra del coll i per sota el pic, travessant una clapa de neu la qual tots passem en fila mentre d'altres ja són a mitja pujada. Poc a poc es van superant els metres de desnivell i finalment arribem tots a dalt menys unes poques companyes que s'han quedat al refugi i el nostre guia, que s'ha trobat malament, ha hagut de quedar-se al coll de Ratera. Els últims en arribar ho van fer amb molt de mèrit i amb

molt d'esforç però molt satisfets duent la filla petita de l'Isaïes, la Maria Bravo de 6 anys, a la qual vull felicitar des d'aquestes ratlles així com a la seva germana, l'Alba, que ja ha vingut en diverses sortides i que en aquesta ocasió ha pujat amb nosaltres. Una vegada junts i abans de gaudir de la dilatada panoràmica, els fotògrafs digitals ens reclamen per fer la foto de rigor, uns preparen el petit trípod, d'altres fan la foto i de seguida tornen al grup. És divertit veure-ho. Finalment la foto de tots junts, quin goig tanta gent!

Als nostres peus tenim els llacs de Colomers, a la nostra dreta divisem la vall de Ruda i el port de la Bonaigua, al front Bisiberris, Montardo, Colomers i amagada la Maladeta. Un temps esplèndid i com és natural sense la roba d'abric que havíem pujat fins a dalt. Però tot acaba i hem d'emprendre el camí de tornada. Hem trigat unes dues hores i mitja per pujar des del refugi tot i que hi ha qui ho ha fet en menys!. La tornada es fa força més ràpida perquè cal tenir present que el sopar és puntual, tot i que alguns hi arribem passada l'hora establerta i ja es va pel segon plat. De primer sopa, de segon lleties i de tercer llom de porc (el vi és a part), les postres, i a fer una petita cantada ja que a les 10 del vespre puntuals a dormir. Aquesta vegada teníem grans cantants i les notes que desgranaven de les seves veus tan angelicals, ens varen embadalir a tots i fins i tot a un

ramat d'isards que davant nostre feien els seus jocs i algun d'ells es va atrevir a acostar-se a uns 200 metres del refugi. A l'hora en punt estàvem estirats si bé algú s'hi trobava tan bé que no va tenir més remei que continuar el concert engegat hores abans. Era tanta la temptació que s'hi varen afegir els baixos i els tenors. Sortosament era lluna plena i no feia fred i de nit les Agulles d'Amitges són precioses.

Hem passat la nit i a 2/4 de 8 ja tenim l'esmorzar i a les 8 ja emprenem la baixada vers Sant Maurici. El canvi de paisatge a aquestes hores es preciós, i com que podem gaudir-lo aprofitem per fer les fotos i abans de les deu ja estem pujant als cotxes que ens tornaran a Espot dient adéu a aquest lloc tan meravellós. Havent arribat tots, cadascú puja al seu corresponent 4 x 4 per anar a fer la pista que va d'Espot a Llessuí, però de nou no la podem fer tota per estar tallada per una roca per la qual cosa baixem per la vall de Baiasca i anem a visitar l'ermita de Sant Jaume penjada sobre un cingle. Acabem la pista i agafem la carretera de tornada fins a dinar a Baro, a Can Mariano, i com sempre sortim d'allí molt satisfets, és ben recomanable. Acabem de dinar i de fer la migdiada a la font de la Figuereta mentre d'altres ja han marxat cap a casa, i arribem a Sant Just a 2/4 de 9 de la nit i amb ganes de tornar-hi l'any vinent si encara tenim forces i la salut acompanya.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de setembre de 2004

—S'informa que el company Josep Perpinyà ha aconseguit fer el cim de l'Elbrus, el qual, amb els seus 5.642 m és el més alt d'Europa.

—El tresorer Jordi de la Riva informa sobre el cost que representa l'emissió dels rebuts dels socis i dels impagats que es puguin produir, i s'acorda que a partir de l'any vinent s'informarà per escrit els socis en el moment de la tramitació bancària sense emetre un rebut físic amb la qual cosa evitarem costos. També es recordarà al soci el fort impacte de les devolucions per manca de saldo o error bancari.

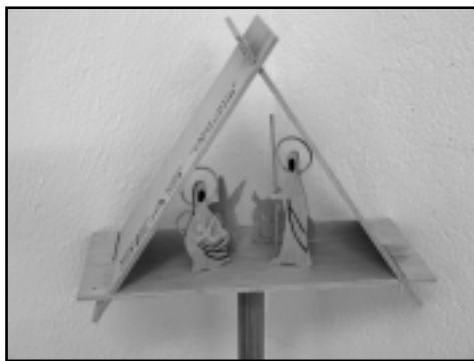
—Durant la reunió es destaca l'alta participació que hi ha hagut al Concurs Fotogràfic, la més alta de totes les edicions, han presentat 33 concursants amb un total de 87 fotografies. També es decideix estudiar alguns canvis per a properes edicions, si bé seran sotmesos a la propera Assemblea General.

—Un dels temes que sovint ens preocupa és el de la coincidència d'activitats en els mateixos dies, cosa que a vegades és difícil d'arreglar. Amb tot, s'acorda fer tot el possible per intentar que els organitzadors de les activitats intentin evitar-ho.

Reunió del 4 d'octubre de 2004

—A la reunió es fa esment del cost del proper llibre de la nostra Secció sobre «La Masia» el qual superarà força la magnitud dels darrers llibres publicats. S'informa també que ja ha estat sol·licitada a l'Ajuntament la corresponent subvenció per poder publicar-lo a la propera Diada de Sant Jordi.

—Es revisen els detalls sobre la Ruta Guiada «Palau Robert» que la nostra Secció organitza fins a Santa Creu d'Olorda i en la qual podrem comptar amb la col·laboració de Jordi Amigó que farà una explicació sobre la Penya del Moro als assistents.

Pessebre de la SEAS que serà col·locat a la serra de Sant Gervàs (Pallars Jussà)

**DES DE LA SEAS US DESITGEM A
TOTS VOSALTRES I A LES
VOSTRES FAMÍLIES UNES MOLT
BONES FESTES**

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVIII, núm. 255

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Cresta de Mainera i cresta de l'Avió vistes des de l'estany Tort de Peguera. Fotografia de Jordi Gironès

Calendari	422
Editorial: un compromís que ens prenem amb il·lusió	423
Lloança a la SEAS, per Pere Pruna Gascon	424
De Sallente a Espot passant pel Peguera, per Isidor Cònsul	427
Ja fa vint anys!, per Jordi Farràs	432
Informació de la SEAS	435

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES